

Dominica Sánchez

Michael Dunne Art Projects
Torroella de Montgrí

l'interès per la brevetat formal que desenvolupa àmpliament Dominica Sánchez (Barcelona, 1945) es fa extensiu tant en el dibuix com en l'escultura, en una convivència total de poètiques. En tot cas, sigui quina sigui la pràctica que emprï, el seu llenguatge s'alimenta d'una abstracció constructiva feta de diàlegs.

Del que fa al dibuix, un fil conductor connecta el conjunt de les seves obres gràcies a un llenguatge basat en el gest i en l'automatisme del traç, que deixa darrere seu l'energia de les emocions compulsades per la mà; una expressió contundent dictada pels seus impetus i les seves inquietuds més vitals. Traços lineals que assenyalen la continuació evolutiva de la línia que s'entronca visualment amb l'acabament estricte del paper, però que suggereix el seu recorregut vers l'infinit. Quant a la dicció, emprava un gest lleu, d'esquelet musical que cerca la ingravidesa i l'harmonia.

Deixa de banda tot allò superflu per quedar-se amb el recorregut sobre el suport, amb els subtils desplaçaments de la mà, amb la durada de la petja. És la pròpia cadència energètica, el propi batec interior el que atorga aquestes latents vibracions, aquests moviments dinàmics tant característics del treball de Dominica Sánchez.

Tant les seves escultures com els seus dibuixos valoren l'essència de les formes, mitjançant una poètica dels mínims, amb una total sobrietat i nuesa de plantejaments. Una obra despullada d'elements iconogràfics que ha arribat a una síntesi formal tal que els protagonistes són el buit i la monocromia.

Llocs desocupats, indrets silenciosos a través dels quals un té la sensació de contemplar la matèria espiritual de la realitat. Seguint amb el fervor pel laconisme, la simplicitat i la puresa de concepte, Sánchez reflecteix la quinta essència de la realitat traduïda en paisatges interiors. Records emmagatzemats emergeixen a la superfície com a depurats signes d'un cosmos personal. Els buits, les carències, els prolongats silencis prenen una dimensió misteriosa i actuen amb més contundència que la presència. Aquesta lluita de

l'artista contra la realitat estable i immutable atorga tota la força al no-res, per identificar-se amb la percepció efímera i passatgera. Valora el buit no pas com una absència passiva sinó com un espai generador d'energia. De la mateixa manera que en el dibuix l'artista manifesta una clara voluntat de fer evident la gestualitat, el mateix succeeix amb les escultures en les quals aquest gest es tra-

dueix en elements lineals de traçat rectilini o curvilini que es projecten a l'espai com si es tractessin de dibuixos a l'aire. Hereva de la tradició de l'escultura constructivista, els seus volums estan construïts mitjançant estructures primàries i formes elementals, recreades a través d'un ordre en tensió constant i en trànsit permanent. **Conxita Oliver**

Dominica Sánchez. *S/1*, 2010. Pigments i carbonets sobre paper Arches. 76x57,5 cm.

